

ЛИТЕРАТУРНИ СТРАНИЦИ,

ВДЪХНОВЕНИ ОТ ЛИЧНОСТТА И ТВОРЧЕСТВОТО
на Иван Вазов

*Посвещават се на Националния
празник
ТРЕТИ МАРТ*

2014 година

За какво сме слепи днес?

Глухият никога няма да чуе „обичам те“, казано с чувствената топлина на гласовете на любимите хора. Чужди за него ще бъдат пролетната песен на птиците, мелодичният звън на дъждовните капки, симфонията на вятъра, разбиващите се в скалите

вълни... Немият никога няма да прошепне нежни думи на скъп човек, няма да изкрещи натежалата в душата му болка, няма да разкаже за щастливите си мигове...

Но те ще видят света с всичките му несъвършенства, красоти и чудеса. Ще познават себе си, близките и непознатите хора. Ще знае какво е червено, синьо, зелено. А слепият... той никога няма да види прелестта на света във всичките му проявления, няма да познава живота, превърнал се за нас, зрящите, в даденост.

Тези размисли са провокирани от Вазовия разказ „Дядо Йоцо гледа“. Останал само с душевните си очи, героят успява да надделее над недъга си и искрено се радва на живота – на свободата. Виждайки мечтата за свободна България в бумтенето на железницата, слепецът олицетворява прозорливостта и логичната емоция на човек, освободен от тежките окови на едно дълго продължило иго. Патриархът на българската литература дава на съвременниците си, а и на следващите поколения важния урок, че физическата слепота губи своя смисъл, ако душата вижда, ако сърцето чувства, ако го има умението за адекватна оценка на истински стойностните неща в живота. Дядо Йоцо изживява края на живота си щастлив, вирайки се с безжизнените си очи в „българското“. Неговите очи са най-стойностни, защото само те се пълнят със сълзи от вълнение, само в тях блести искрицата на надеждата. И искрено се чуди на своите съселяни : „Ще каже човек, че те са слепи, а аз виждам.“

За съжаление, днес ние гледаме през очите на същите тези дядо-Йоцови съселяни. За какво са очите, които гледат, а не

виждат? Ослепели сме за чуждата болка. Състраданието е мимолетно и накрая всеки е сам с болката си. Или е шумно афиширано, ако носи полза.

Често чуваме, че няма ценности днес. Грешно! Ценности има, но слепи души не могат да ги открият. Вярa, надежда, любов – тези неща не променят реалността, но внасят миг добро. И нашата човешка роля е да увеличаваме тези мигове, за да бъде животът ни стойностен и прекрасен. Днес забравихме да се радваме и на малкото, което имаме, защото сме заети да страдаме за това, което нямаме. Превърнахме се в хора-клоници – еднакво слепи, носещи изродените гени на славните ни деди, които се превърнаха в идеал на всичко забравено...

Станимира Жечева

Очите са огледало на човешката душа. Те са ни дадени, за да виждаме красотата на света. Но има и друг начин да възприемаме нещата – чрез сърцето и духа.

Още Ботев нарича „слепци с очи“ тези, които бездействат и се примиряват.

За какво сме слепи днес? Моето поколение е родено в зората на демокрацията. Възрастните казват, че живеем в преход и е трудно. Но една китайска поговорка гласи, че е щастие да живеем в трудни времена.

Трудно бих определил времето, в което живеят героите на Вазов. Дядо Йоцо, ослепелият старец, е лишен от възможността да види случването на така желаното Освобождение. Но лишен от

физическо зрение, той успява да запази очите на душата си. С тях „вижда“ българското в лицето на областния управител и на войника от селото. Горд е от факта, че български инженери и строители строят железница – символ на прогреса на отечеството. Всеки ден застава на скалата, размахал шапката си, слушайки с умиление грохота на железницата. И издъхва щастлив, поздравявайки свободна България.

Би ли бил щастлив днес дядо Йоцо, ако можеше да осъществи същите срещи с „българското“? Неговото селце е високо в Балкана, забравено и от Бога, вероятно обезлюдено вече. По какъв ли повод може да отиде там областен управител – вероятно преди избори, за да увеличи електората си. Слепи ли сте, г-да политици, че оставихте да умират китни български села и да пустеят плодородни земи? Поколения българи са се славили по света като добри градинари, а днес внасяме плодове и зеленчуци от чужбина.

Всички знаем за успехите на българската армия. Днес задължителната военна служба е отменена и това е облекчение за младежите. Но когато слушаме разказите на бащите ни – това е било школа за възмъжаване. А какво е държавата ни без силна армия?

Сърцето на дядо Йоцо едва ли би издържало при вида на днешните влакове, движещи се по релси, прекъснати тук-там от набезите на браконieri.

Колко прозорлив е бил Вазов, критикувайки случващото се в следосвобожденска България. Той като че ли е отправил предупреждение за последиците години напред. Защото и днес продължава разрухата и в живота, и в душите. Време е да прогледнем. Политиците продължават да бъдат „сладкодумни гости на държавната трапеза“ и наричат България „тази страна“. За моето поколение това е нашата родина и сме длъжни да станем стопани на това райско кътче благословена земя!

Александър Боянов

Страшна е не физическата, а духовната слепота. Днес ме толкова вглъбени да осъществим собствения си просперитет, че не оценяваме малките неща, не се радваме на живота, непрекъснато се оплакваме и виним другите за собствените си слабости. Научихме се да казваме КАКВО трябва да се направи, но не и КАК да се направи, чакаме друг да го направи вместо нас. На преден план стои материалното, колкото и да се опитваме да го скрием зад някакви маски, изтъркани цитати и банални идеи. В стремежа ни да се вместим в рамките на изкривения идеал, оставаме слепи за истината и красотата.

Най-ценно за днешното поколение е да притежава най-модерната техника, било то телефон, лаптоп и др. такива неща, които се виждат от другите и са критерий за просперитет. Добър родител е този, който задоволи всяка прищявка на детето си, заблуждавайки и себе си, че така изпълнява родителския си дълг. Всъщност това е сляпата ни представа за изгубените идеали. А те, идеалите, останаха в книгите, които събират прах по рафтовете, защото нашето поколение не чете. Идеалите са в учебниците, до които не смеем да се докоснем. Идеалите все повече избледняват, защото вече няма кой да пее онези песни, с които прабабите ни са възпитавали бащите ни.

А нас какво ни възпитава? Вътрешният ни страх, че ще останем неразбрани, ни пречи да изразяваме себе си. Страхът от самота ни подтиква да следваме чуждите идеи и да ослепеем за собствените си способности. Ужасът от това, да не се впишеш в обществото от себеподобни, те кара да се затвориш в себе си, да следваш сляпо нечий прищявки, само защото това е „лидерът“. Това ли е животът, определен за моето поколение? Живот без смисъл и посока - просто съществуване...

Биляна Пламенова

Хората са различни, с различни съдби. Но всички имат по един живот и имат право да го изживеят нормално - човешки. Темата за слепотата ще разгледам, като споделя впечатленията си от едно телевизионно предаване в навечерието на Коледа. Дали защото по Коледа ставаме по-добри, но това, което чух и видях, дълбоко ме разтърси. Става въпрос за дядо Дормуш от едно селце в Родопите. Човек, белязан от лошата съдба. Съвсем сам, сляп, оставил се на милостта на съселяните си. Лекарите от софийска очна клиника решават да му помогнат - да опитат да върнат зрението му. И правят всичко нужно - настаняват го, извършват прегледи, изследвания... Няколко дни човекът живее с надежда, защото вярва в доброто. До деня, в който му казват, че зрението му е увредено необратимо и никога повече няма да види слънцето.

Трябва да си лишен от чувства, за да не те разтърси драмата на този човек. Но това не е всичко. Трябва да имаш достатъчно човешко у себе си, за да проумееш посланието към зрящите хора, заключено в дикторския текст на предаването:

„От мига, в който дядо Дормуш чу думите на лекарите, до сега всеки от нас поне веднъж е преял и препил, поне веднъж е купил нещо, което после е забравил някъде, поне веднъж сме казали на някого нещо, за което после сме съжалявали. Спете спокойно! Той не ни е видял!”

Каквото и да кажа, след тези думи ще бъде бледо, излишно, недостатъчно силно. Той, човекът, ще продължи да живее по своя начин, макар и във вечен мрак. А ние, които сме благословени да виждаме светлината, трябва да се научим да оценяваме и малкото, което имаме, защото нищо в този свят не е вечно!

Михаела Диянова

За какво сме слепи днес? Аз бих попитал - а за какво не сме слепи? И защото темата предполага много сериозен размисъл, който е приоритет на управляващите, аз ще опитам да пречупя мислите си през присъщия на поколението ми младежки ентусиазъм.

Вазов говори за „светъл“ и „тъмен“ герой, но днес „тъмните“ са безброй. „Светлите“ живеят в мрак и безпаричие - това прилича на човешко безразличие. Забравени морални ценности, забравена е думата „любов“. Защо ли? Защото така нареден е животът суров. Виждам злоба и омраза в хорските сърца, но и още по-лошо - бедност на ума. Днес и престъпникът в църква пали свещи, а всяко дете на родителите си се блещи. От малки ни възпитават да бъдем честни, после се учим да правим пари лесни.

Питам се - това ли е родината наша? Неееее, родина няма, счупиха я като стъклена чаша. Поне след всички тези беди да помислим за човешките съдби. Хора, очи отворете и на въпроса в заглавието отговорете.

Тодор Донков

Околният свят е огледало, в което виждаме само себе си. Егоцентрични и егоистични, не виждаме другите, не ни интересуват проблемите и радостите им. Духовно слепи, лишени от усет за красота, истина и доброта.

На въпроса „за какво сме слепи“ бих отговорила – не сме слепи само когато нещата касаят нас. Умеем всички успехи и постижения да свържем със своите усилия, а неуспехите и пораженията винаги са причинени от някой друг. Слепи сме обаче за онова, което „се вижда само със сърцето“. За красивото в живота и за самия дар – живота. Не умеем да ценим това, което е около нас, защото го приемаме за даденост, не оценяваме природата, защото си мислим, че тя съществува само за наше собствено удобство. Например – гледаме дърво и то е просто дърво. Не ни вълнува как и защо се е появило точно там, не мислим за соковете, преминаващи през него и даващи му живителни сили, не чуваме насекомите, живеещи в кората му, да не говорим за игривата светлина на преминаващите през клоните му слънчеви лъчи.

И как да забелязваме красотата навън, като животът ни преминава на стола пред компютъра – това велико откритие на човешкия ум. Това, което ни научи да получаваме всичко по лесния начин, да се срещаме с приятели в чата, да си говорим, пишейки на неразбираем език и какво ли не още. Ужасно е, че това наричаме прогрес.

Жалко е, че превърнахме заблудите в истина за себе си и за живота си.

Валентина Стойнева

Стара истина е, че да гледаш, не означава да виждаш. Това означава, че всеки има различно разбиране за ценностите. Едно от най-силните оръжия на всяко живо същество са очите. Те са мостът към света, необходимото условие за пълно самоосъществяване и себедоказване. Очите са бездънни езера, в които може да потъне душата на влюбения. Те премятат мълнии, когато срещнат неправда и омраза. Без способността да виждаме, светът изглежда мрачен и студен, чужд и враждебен.

Върху сюжетния парадокс „слепият гледа“ постига внушенията си Патриархът на българската литература Иван Вазов. Разказът „Дядо Йоцо гледа“ утвърждава тезата, че физическата слепота често води до душевни прозрения, че сетивният недъг развива другите познавателни способности. Древните народи приемат тази различност на незрящия като белег за божественост. „Умрял“ за живота с ослепяването си, дядо Йоцо възкръсва духовно в желанието си „да види българското“. За него свободата няма практически смисъл. Окатите не могат да забележат онова, което той усеща. Той „гледа“ на случващото се от епохата на Възраждането със своя духовен взор, непокован от настоящето.

Понякога слепотата може да се окаже спасение. Може да те предпази от гледката на клошаря край кофата за отпадъци, който не може да си купи хляб с дипломата за инженер. Със сигурност ще ти спести неприятните усещания от мръсни хартии и пластмасови опаковки, разпилени в градини и паркове. Значително по-страшно е, ако си лишен от вътрешната, душевна способност на сетивата – тогава си обречен на студена самотност и безразличие. Да възприемаш със сърцето и душата, означава да виждаш невидимото за очите, да открояваш важното, същественото, да умееш да плачеш от тъгата на другите, да се радваш на победите на другите, да живееш за другите.

Днешният свят е царство на високите технологии. Те все по-настойчиво се превръщат в наши уши и очи, а, както върви, ще заместят и мозъците ни. Компютърът и телефонът мислят и чувстват вместо нас. И вероятно затова се стремим да имаме най-новите и най-люксовите модели. Затворили се в дребнавостта на луксозния си свят, не усещаме как губим от човешката си същност. Срещаме се в скайп, говорим си в чат, разменяме идеи във фейсбук, обграждаме се с виртуални приятели, които дори не сме виждали, обясняваме се в любов и си прощаваме чрез SMS. Постигаме скоростни връзки, а ни делят светлинни години. Нехаем за ширещата се неграмотност и бездуховност, защото Гугъл знае всичко и не се налага да отваряме книги и учебници. Губим мотивация да преоткриваме света, защото

Честит национален празник

не се сещаме дори да
се усмихнем, да
полеем дръвчето зад
блока, да погалим
бездомно котенце...

Николета Колева

Класиците на
българската литература са ни
завещали своето верую-
България е свято
пространство и идеал.
Сакралният образ на България
е единство на език, бит,
култура, религия, както и
територия, надарена с райски
кътчета. За съжаление,
колкото повече се
отдалечаваме от

патриархалния родов свят, толкова повече се отчуждаваме от родината си. Днес почти не се споменава думата патриотизъм, а патриоти като великите възрожденци няма.

Тези мрачни мисли са повлияни от току-що наученото в часовете по литература. Учим Вазов. Учим се на любов към България - като Вазов. Но още той, заклетият патриот, е свидетел на отчайващата за родината следосвобожденска действителност, приличаща толкова много на днешната. Разочарование и болка измъчват Иван Вазов при мисълта за обезсмислянето на жертвите и себеотрицанието им. Още по-голяма мъка за поета е химерилизираната надежда за достойно и пълноценно съществуване на свободна България. В следосвобожденските си творби той вплита мъката си по десакрализираната страна и яростното си отношение към дезориентираното общество. България е представена като огнище на несгоди и всеобща нравствена криза. Адресат на Вазовия апел са всички извън пределите на България. Така поетът винаги сякаш предопределя дистанцираността и противопоставянето между родния и чуждия мироглед.

„Елате ни вижте!“ - възкликва с болка Вазов в една от най-изобличителните си творби. Дойдохме, поете, и видяхме. Дойдохме и в най-

славните, и в най-мрачните години от битието на България. Видяхме подвига и срама, идеите и тяхната забрава. Надникнахме в годините, когато някоя пра-пра-прабаба е пяла тъжни песни. Когато някой от пра-пра-прародителите ни е оцелявал в тежкия труд, ако не е бил посечен заради отказа да приеме чуждата вяра. Когато борците за свобода са поили с кръв свещената земя. Видяхме и „свободното“ време, в които корупцията, лъжата, измамата, лицемерието правят първия пробив в общественно-политическата действителност, за да станат неин неотменим атрибут...

Близко век след призива на наранения поет, родната картина е не по-цветуща. Интензивно влошаване тече във всяка сфера на днешния ни обществен живот. Онова – Вазовото „племе“, се е оказало доста плодовито и е дало на родината десетки себеподобни поколения. Викът и стенанието на поета като проклятие витаят из българското пространство и ечат по целия свят. Опонират му апатията, обречеността и болната душевност, генетично заложили у днешния българин.

Елате ни вижте днес! Елате и вижте какви не трябва да сте! Вижте хронично заболялата ни държава! Вижте умиращите, гладните, болните, бедните, забравените, изоставените, отхвърлените! Вижте и къпещите се в пари, и егоистите, и непукистите! Истината е, че освободени от османско иго, българите са поробени от по-жесток угнетител-невежеството. То не ни унищожава така бързо и мимолетно, а бавно и изключително мъчително. Служи си с неизкореними разсейки, съсипващи съзнанието и светогледа. Сякаш Вазов е отнесъл надеждата със себе си – в отвъдното.

За това ли Ботев и Левски умряха, а те са само двама от хилядите? Повече от сигурно е, че не са издъхнали с мисълта думата „българин“ да се превърне в синоним на „престъпник“, „мизерник“, „вредител“ по целия свят. Жалко е, че техният подарък, белязан с много смърт и кръв, е даденост за нас. Как нищо не сме наследили от тях, едно единствено качество дори, една малка достойна частичка? Неблагодарни и максимално разединени и по течението, ние се носим отново без път и без посока, единствено по усмотрение на неясната съдба. Само знаем, че доброто е далеч и засега то не ни очаква.

... Искане ми се да кажа колко обичам родината си, но на фона на тези размишления би изглеждало като изкуствена декларативност. Затова оставям чувствата си скрити дълбоко в сърцето ми – само там родината ми е чиста, неопетнена, прекрасна. Там е чувството, което ме кара да настръхна, когато слушам „Горда Стара планина“; там е онова, в което са ме възпитали родителите ми и което никога няма да се промени. И точно защото обичам родината си, аз страдам от това, което се случва днес в нея.

Вазов се обръща към света, а аз бих се обърнала със същия апел към пантеона на безрезервно отдалите се в името на святата кауза. Те не могат да дойдат, няма да възкръснат, но аз бих им казала само това. Да видят срещу какво са платили такава висока цена. Би ги заболяло... Кой не би страдал да съзре майката родина така... Ето я разликата – България е друга – ние не я наричаме отечество, родина или майка. За нас тя е убежище, просто място, където живеем. Място, което мечтаем да напуснем.

Елате, Апостоли, и вижте – как днес никой няма да се жертва за вашата майка България! Вижте ни как унищожаваме последното общо, което ни отъждествява като народ!

Станимира Жечева

Когато говорим за слепотата, сигурно всеки си казва : „Благодаря на Бога, че мога да виждам.“ И какво като можем да виждаме? И какво правим, като виждаме болката, неправдата, страданията по света, които ние, хората, причиняваме. Слепи сме за това, което се случва в държавата ни и поставя България назад във всички класации. И продължаваме сяпко да вярваме, че политиците ще оправят нещата.

Не уважавам хора, които постоянно се оплакват. Особено за дребни неща. Не приемат трудностите като нещо, което да ги стимулира да се борят, а ги превръщат в публично достояние, търсейки съчувствие. Като че ли лицемерното съчувствие ще им помогне. Казвам лицемерно, защото твърде малко са хората, на които вярвам, че са способни да приемат чуждата болка и са готови на безрезервна подкрепа и помощ. И веднага се сещам за кампаниите за набиране на средства чрез sms-и. Съвсем наскоро премина най-голямата кампания у нас – Българската Коледа. Изключително благородна инициатива, с високохуманни цели. Но у мен остана и едно неприятно чувство, вързано със следния факт – много известни хора от екрана на телевизора призоваваха хората да дарят средства. Но нито те, нито някой от управляващите България, каза колко средства е привел за болните деца.

Като споменавам болните деца, си мисля – в какви времена живеем, че дечицата от малки заживяват с проблемите на възрастните, гладуват, живеят на студено и тъмно – несправедливи жертви на съвременната действителност. Семейства без дом, родители без работа, бедни край кофите за боклук...

Не, не сме слепи. Просто понякога предпочитаме да си затворим очите. Нима едно човешко сърце може да издържи болката на целия свят? Разбира се, че не. Но всяко човешко същество би трябвало да даде от себе си, за да върви светът напред. Само че по-лесно е да се правиш, че всичко това не се случва, че твоят малък свършен свят, в който си живуркаш, ти е достатъчен, за да се наречеш щастлив.

Златена Калчовска

„Слепотата на душата е по-лоша от слепотата на очите.“

Човекът е създаден с очи, за да вижда. И понеже сме неблагодарни същества, понякога предпочитаме да ги затворим. Това предпазва чувствителната ни душа от задължението да преживяваме болката и

страданието, грозотата и мъката в света, който ни заобикаля. Днес почти никой не вижда как потъваме в море от бездуховност. Родителите, заети с личните си проблеми, не виждат как децата им решават, че няма защо да учат, като по-лесно е да станат като онези хора с лъскавите коли и големи банкови сметки, на които не се е наложило да завършат училище. Момичетата предпочитат да закъснеят за училище, но да довършат тоалета и грима си, излизайки навън във вид, достоен за всичко друго, но не и за място, където някакви учители с остарели разбирания се опитват да ги научат на разни скучни неща.

В есето си „Слепотата“ известният писател Хорхе Луис Борхе споделя :

„ Слепотата не беше за мен пълно нещастие...Да си спял, има и своите предимства.“

Дали слепотата - физическа и духовна, е наше наказание или дар, определяме самите ние. Понякога за да видим и оценим истински стойностите неща в живота, е нужно да ги почувстваме. Не сме слепи, не сме бедни, ако умеем да намерим красота и в най-незначителното нещо, да кажем добра дума и на врага си, да дадем най-ценното на друг, ако той има по-голяма нужда от нас.

Сейджан Синанова

Когато Бог създал човека по свой образ и подобие, го надарил със сетива. И за да бъде най-съвършен сред всички живи същества, му вдъхнал душа. С нея да чувстваме и да бъдем съпричастни към всичко, което се случва около нас. Имаме и очи, за да не живеем в мрак и заблуда, за да виждаме грозното и красивото. Но слепотата е факт. Не онази, физическата. Слепотата, която ни прави безразлични към света и живота, към неправдите, към истината.

Цялото изобилие от информационни източници ни заливат с потоци информация какво се случва у нас и във всяко кътче на иначе необятния свят. Но за повечето от нас това е просто информация, която бързо забравяме, защото не ни вълнува. И защо да се натоварваме, като има кой да мисли вместо нас. Избрали сме си политици - да се оправят. Неправди и протести

има. Изоставени деца и бездомни хора има. Приемаме го за даденост, защото не ни касае. Ето, това е мракът, в който живеем като слепци. Докога?

Ивета Юриева

За какво сме слепи? Най-лесният отговор – за всичко. Но мен ме вълнува повече въпросът : защо сме слепи? Дали ако поне за миг изгубим зрението си, ще оценим какво имаме и как го похабяваме. Ослепяваме от собственото си самочувствие. От егоцентризма си. От безразличието си. И най-страшното е, че сме превърнали това в смисъл на живота си. Не живот, а живуркане ден за ден, загрижени да не изгубим ценното работно място с мизерната заплата. Пазим се от другите – да не ни излъжат, да не ни изместят. Не се товарим с чуждото нещастие, с безразличие казваме : „това не ме засяга“. Но старите хора са казали: „Ако мечката заиграе в двора на съседа, въпрос на време е да заиграе и у вас.“ Но заслепен от собственото си величие, може и да не забележиш мечката, преди да те изяде.

Страшно е, че сме духовно слепи. Забравихме ценностите, добродетелите, забравихме да се усмихваме и да се обичаме, станавме страхливи и подозрителни. Дълбоко в нашата народопсихология е вложено чувството за взаимопомощ. И то, макар и рядко, макар и срамежливо, понякога се проявява. Особено в кампаниите в помощ на бедни и болни хора. Трогателни са предаванията, в които се запознаваме с личните истории на такива хора. И тогава се сещаме, че те са едни от нас, че и ние можем да бъдем като тях, защото животът е променлив. Тези моменти на размисъл за страданието и болката пробуждат доброта, приобщават асоциалните, отварят очите на равнодушните слепци.

Леман

очите си за даден проблем, той ще спре да съществува?

Слепи ли сме? Категорично ДА! Пред невиждащите ни очи държавата ни загива от бедност и корупция. Народът ни губи изконните си ценности. Децата ни остават неграмотни, родителите ни живеят в мизерия, лишени от човешкото си право на труд, а младите хора напускат България. И какъв народ сме, щом търпим всичко това? Доброволно ли избираме да сме слепи? Или сме се предали?

Философията ни дава една проста логика – за нещо може да се докаже, че съществува, само ако мислещият човек му придаде смисъла да бъде това, което е. Това означава ли, че ако затворим

Разбира се, невъзможно е да решим всички световни проблеми и за превърнем земята в райска градина, в място на всеобщо благоденствие. Но ако всички ние, разумните човеци, отделяме по малко усилия да се справим с проблемите, ще направим живота по-добър. Дали сме слепи? Физически не, но духовно се намираме в абсурдна ситуация - виждаме и осъзнаваме, че има нужда от промени, но няма кой да ги осъществи. Станахме неверници - не вярваме на близки и приятели, на родители, на политици, не вярваме дори на себе си. Иван Вазов казва, че не със затваряне на очите, а с разтваряне на душата към проблемите на родината бедността и мизерията ще изчезнат. И си мисля - кога ли ще „видим българското“, заело достойното си място в света?

Румяна Владимирова

Смело заявявам - не съм от хората, затворили очите си, изключили сърцата си. Мога да виждам и да чувствам, да се радвам на красивото и доброто, да страдам от болката и скръбта. Но най-важното е, че всеки ден показвам на близките си хора колко важни са за мен. Не пропускам да се усмихвам дори на непознати хора, с които се разминавам по улицата. Оценявам верността на приятелите си. Давам любов и получавам. Важно е да отворим очите си. Живеем в прекрасно време, има толкова много красота около нас. Ще бъдем щастливи, когато се научим да ценим и онези неща, които наричаме малки, но те съвсем не са такива. Да се замислим, че животът, този невероятен дар, ни е даден само веднъж и не трябва да го пропиляваме в черногледство. А животът, който имаме днес, е извоюван с много вяра и много кръв, затова е безценен.

Невин Исмаилова

„България, за тебе те умряха...”
Иван Вазов

Скъпи европейски приятели! Добре дошли в България! Неее, не Нарния, а България! Вие се намирате в една от най-древните държави на Балканите. Държава с огромна територия, велики владетели и богата история. Държава,

чиято земя е напоена с кръвта на героите. Възпята от поетите. С природа, нарисувана от божествена ръка.

А днес...

Още преди да сме започнали нашата обиколка из китната ни страна, искам да ви предупредя : нито стотинка на онзи мургав чичко, който ви се усмихва до табелата с надпис : „Носим куфар до Голфо без пари.“ Бъдете сигурни, че повече няма да видите куфара си. Сега се настанете удобно, за да чуете моя разказ за една малка държава в Европа, която можем да наречем „страната на неограничените възможности“. Не, не я сравнявам с Америка.

Нашата държава е уникална. Само тук можете да платите сметка за ток 400 лв за две крушки и един радиатор; да дадете повече пари за абитуриентската вечер на детето си, отколкото за целия период на обучението му в университета...и какво ли още не. Или пък държавата с радост да осигури на детето ви място в детската градина, но... когато то е вече на 13 години. И за да не се чудите как става това, да ви представя и причината за тази ситуация. Това е самият г - н Бай Ганьо. Тъй като е много заета и отговорна личност, трудно можете да се срещнете с него, но резултатът от действията му е видим навсякъде. Ангажиментите на важния господин днес включваха да се яви в Парламента като представител на народа, но с 30 мин. закъснение, защото преди това трябваше да се изложи пред медиите с едно неуместно и необмислено изказване. Но тъй като и той е човек, освен ангажименти в Парламента и медиите, има и такива в личния си живот. Понеже животът му е изключително динамичен, няма време да се съобразява с писаните и неписани закони. Какво от туй, че е минал със 100 км/ч край 35 - то СОУ при ограничение 30 км/ч, бърза човекът да се прибере, три червени светофара го делят от финала на Шампионска лига. Ракийката и салатката вече са на масата, време е за заслужен отдых след изморителния ден, посветен на електората.

„Българийо, за тебе те умряха...”

Какво ли биха казали те - героите, поетите, възрожденците, посветили живота си на идеята за свободна и просперираща България? Това ли е мечтата им? Страна на неограничените...странности. Къде ли другаде може да се види човек с анцуг на сватба? Или закусващ със завит във вестник сандвич с бахур в градския транспорт. Или ужасени хора, заобикалящи на улицата глутница гладни и освирепели бездомни кучета.... Примерите са безкрайни. Но да спра дотук, че ми става мъчно и срамно.

Тежко ми е, защото обичам родината си. И това не е обикновена декларация. За мен България не е само отличителен знак в личната карта, не е географско пространство. Тя е заключена дълбоко в сърцето ми. Тя е моята родова памет, моят нрав и темперамент. От малки децата се научават да обичат родината си. И те вярват в нея. И нас са ни учили на това - и родителите, и учителите. За съжаление обаче, и най-малките деца днес знаят какво е родителите да са безработни, да не може да получат желаната играчка, да молят чужди хора за средства за животоспасяващо лечение. И на този фон как изглеждат природните красоти и миналата историческа слава на България?

Не е тайна, че децата от моето поколение мечтаят да учат и да работят в чужбина, където знанията и трудът им ще бъдат оценени. И аз тайничко си го мисля, макар че трудно ще се разделя с близките си. Но имам мотивацията, силите и възможностите да уча и да постигна мечтите си. И защо трябва да го правя в чуждата страна? Искam моята родина да ми даде тези възможности. Затова бих се обърнала към г-н Ганьо / дано да ме чуе и да не ме пренебрегне / - не ни гонете от България! Направете страната ни привлекателна за младите хора.

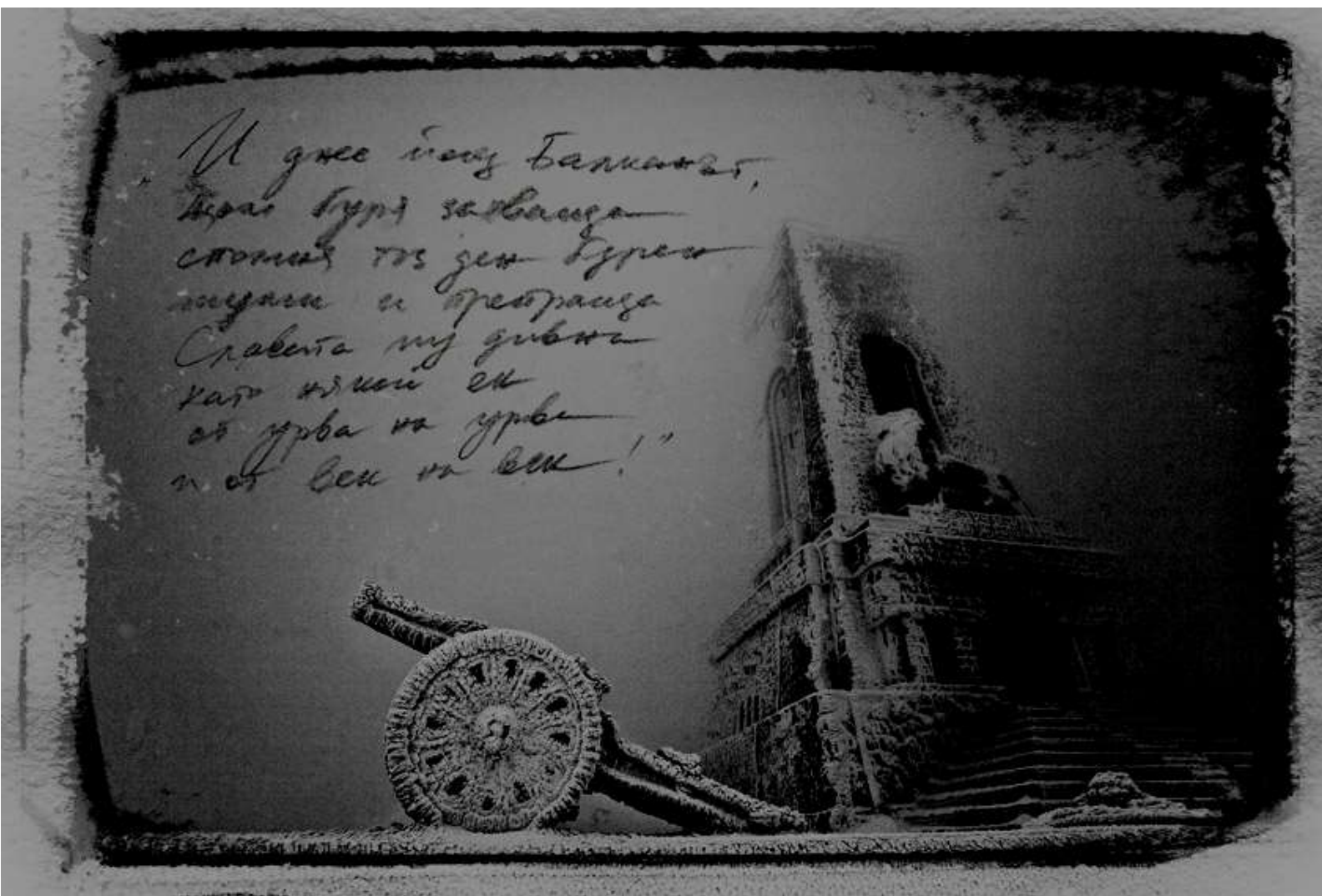
И още нещо не ми дава мира. Става въпрос за естетическото възпитание на младите. Аз съм танцьорка във фолклорен ансамбъл. Често се случва да изнасяме концерти в нашия град, в които участва и модерен балет. Невероятна е реакцията на тези възпитани в патриотизъм младежи от публиката, когато на сцената излязат полуголите момичета. Не че има нещо лошо, момичетата от балета изпълняват красиви танци. Думата ми е за друго. Когато ние излезем на сцената, облечени с българските национални носии, предизвикваме възторга на своите роднини и на по-възрастната публика. Съучениците и приятелите ни също ни поздравяват, но не бих искала да ги питам кои танцьори предпочитат. А в залата звучат същите селски междуметия, но в друг аспект и с друга интонация.

Ето, това са моите размисли за теб, родино моя.

За героите поетът каза : „Българийо, за тебе те умряха!“ За моето поколение искам да се говори : „Българийо, за тебе те учиха, работиха, живяха!“

Атина Боян Филе

И днес биез Балканът,
Нова буря завладява
своите тоз ден Бурен
мечина и прегражда
Славата му дивна
како ндичи еи
от дръва на дръва
и от вси на вси!"

**„Българийо, за тебе те умряха,
една бе ти достойна зарад тях
и те за теб достойни, майко, бяха...”**

Иван Вазов

**Издание на Творчески клуб „Добротворчество”
с участието на ученици от XI а и XI б клас**

Второ СОУ „Проф. Никола Маринов”- 2014 година